Ч. 50. Неділя 4 (17) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциі:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державноі. — Кн. Ліхтенштайн про парлямєнтарну ситуацию. — З полудневоі Африки.)

Вчерашнє засїданє палати послів розпочало ся около год. 1 в полудне. Відчитано інтерпеляциі і внесеня. Пос. Брзорад питав президента, чому цілком не відповідає на єго питанє і як наміряє поступати з ненімецкими інтерпеляциями. Президент відповів, що в своім часї дасть відповідь на інтерпеляциі Брзорада. Відтак приступлено до дальшоі дискусиі над інвестицийними предложенями. Промавляло кількох послів, між ними з Галичини пос. Коллшер, котрий в довгій основній бесїдї зазначив становище Галичини в тій справі. Предложенє інвестицийне що-до будови нових зелїзниць дає Галичинї дуже малу користь, а приносить з другоі сторони велику шкоду, бо отвирає нову дорогу угорскій конкуренциі, від котроі Галичина вже досить терпить. Для Галичини найважнїйшою справою єсть будова водних каналів і реґуляция рік і коли правительство доси ще не взяло ся за ту справу, то зробило велику кривду Галичинї. Вкінци по промовах ґенеральних бесїдників ухвалила палата відослати інвестицийне предложенє до комісиі. — Слїдуюче засїданє відбуде ся в середу.

Кн. Альойзий Ліхтенштайн, один з провідників антисемітского сторонництва, виголосив опогди на зборах виборців у Відни таку промову про парляментарну ситуацию: Ще перед кількома днями думав я, що буду приневолений говорити до вас на тему бездїльности парляменту, коли тимчасом положенє нараз перемінило ся. Чи на довго — се ще річ дуже непевна. На всякий спосіб Рада державна працює від кількох днів зовсїм правильно, і в коротшім або довшім часї полагодить державні потреби, як: рекрутацийний закон, краєві потреби, як горівчаний закон, а також потреби поступового господарства економічного, як і інвестициі. Сей несподївано користний зворот — о скілько ми невтаємничені можемо знати, — єсть заслугою правительства, а особливо міністра-президента. Зручно і терпеливо перевів він переговори з многими і так ріжнородними сторонництвами, і довів до щасливого висліду. Всї розумні, великі, піддержуючі державу сторонництва мають віру в силу і розвагу нашого урядничого міністерства, і пересьвідчені о тім, що охота до праці у Чехів не окуплена коштом уступок і з шкодою Нїмців або державних інтересів. — Обговорюючи парляментарне положенє, сказав кн. Ліхтенштайн: На німецкім і ческім боцї маємо малі радикальні ґрупи, котрих вся полїтична надія — отже і їх тактика опирає ся на обструкциі і розвязаню парляменту. В тім цїла небезпечність. Шенерериянцї з німецкого боку; Кльофачівцї з ческого — мають одну і ту саму цїль, послугують ся тими самими способами. Обидві ґрупи рівновартні і помагають собі обопільно, хоч не раз потурбують ся взаїмно. Они знають то добре, не можуть без себе обійти ся, взаїмно доповняють ся. Поступованє німецких радикалів здавна геростратівске. Они бажають розвязаня парляменту, бо при нових виборах сподївають ся при национальнім зворушеню виборців виборчих побід і скріпленя своєі ґрупи коштом німецких националів і ліберaлів. То перша причина їх дотеперішнього поступованя. Але они бажають також за всяку цїну перебити єдність німецких сторонництв і німецкого находу, зближень кляс і станів, вирівнанє істнуючих полїтичних, релїґiйних і суспільних суперечностий серед німецкого народу, бо німецка єдність, яка всіх скупляє і кріпко та розумно поступає, засуджує їх на безвладність. То друга причина їх поступованя від часу відкритя новоі ради державноі. Тому они з гори, зараз з самого початку нападали як найзавзятійше на вірноконституцийну шляхту. Она-ж не лишила сего нападу без відповіди. Звідси ті безнастанні погрози звернені до ліберaлів і німецких националів, на случай відновленя давного союза з християньско-социяльним сторонництвом, союза, котрий приніс Німцям офензивно і дефензивно великі успіхи. Звідси також те безнастанне внощенє інтерпеляций, які мають на цїли обиду католицкоі релїґiі, духовеньства а навіть чувств кождого Християнина.

Кіченер доносить з Преториі: В послїднім часї, як звіщає Френч, убито або ранено в борбах 46 Бурів, полонено 146 і забрано їм 600 рушниць, 3700 патронів, 2400 коний, 120 мулів, 370 волів, 2500 штук худоби і 400 возів. Дощі здержують похід анґлійских войск. — Цїла та добича Френча не забрана Бурам в борбі — то

34)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлійского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Він спер ся своїми широкими руками на поруче якогось крісла, коли так говорив і в роздразненю бубнив пальцями по нїм.

— Киньте ту гадку, Езро — сказала она на то тихим, але рішучим голосом. — Вірте менї, я Вам буду завсїгди вдячна за ту прихильність, яку Ви менї від давна оказували. Буду Вам сестрою, коли хочете, але чимсь більше нїколи Вам не буду.

— Та чому нї? — спитав Езра, спертий все ще на крісло, підчас коли єго чорні очи гнївливо споглядали.

— Так вже єсть, Езро, і Вам годї о тім думати. Менї дуже жаль, що я Вам роблю таку прикрість.

— Отже Ви не можете мене любити? — відозвав ся молодий купець охриплим голосом. — Инші женщини дали би не знати що за то, щоби мене мати, знаєте то?

— Господи сьвятий, то ідїть собі до тих инших — сказала Кеті нїби трохи з осьміхом, трохи угнївана.

Ще лиш того слїду якогось осьміху на єі лици треба було, щоби Езра таки на добре розсердив ся. — То Ви мене не хочете — крикнув він як скажений. — У мене нема такого писка і такого облестного язика, як у тамтого другого. Я то добре знаю, що він вам все ще завертає голову, хоч він учепив ся другоі дівчини.

— Як сьмієте так зі мною говорити? — відозвала ся Кеті і схопила ся з місця в своїм честнім обуреню.

— То проста правда, і Ви то добре знаєте — відповів Езра з глумливим усьміхом. — Я був би уважав Вас за горду, як щоби Ви готові були чіпати ся чоловіка, котрий Вас не хоче, чоловіка двоязичного, а при тім так трусливого як заяць.

— Як би він тут був, то Ви не посьміли би так говорити — відповіла на то Кеті роздразненим голосом.

— Так гадаєте? — зашипів він злістно крізь зуби.

— А вжеж, що так думаю. Я взагалї не вірю в то, щоби він коли небудь став менї невірним. Я переконана о тім, що то Ви і Ваш батько видумали таку інтриґу, щоби в мене то вмовити, і так нас розлучити.

Господь знає, що нараз викликало так ясно ті гадки в души Кеті. Може бути, що то змінене від пристрасти лице Езри викликало в нїй якесь глухе прочутє підлоти, до якоі такий чоловік був здібний. Темне лице ще більше потемнїло при єі словах, і она почула, як серце в нїй кинуло ся з радости від того переконаня, що тота нова гадка, яка їй так нагло прийшла до голови, відповідала правдї.

— Не можете того заперечити — відозвала ся она з сьвітячими очима і зі стисненими руками. — Ви знаєте, що правда. Я побачу єго, і почую від него самого, що він має менї сказати. Він мене ще любить і я єго люблю, та й не перестала єго любити.

— Ах! дійстно, в самім дїлї! — зашипів Езра і поступив ся кроком наперед, а очи засьвітили ся єму як у чорта. — Ваша любов мало єму поможе. Побачимо, хто з нас в тих довгих перегонах дістане нагороду. По....

Єго взяла така злість, що він вже не годен був і слова вимовити. Погрозивши рукою, обернув ся на запятках і вибіг з комнати. Коли ішов, влїзла єму случайно в дорогу Лєді, мала сучка панни Кеті. В тій хвили проявила ся цїла лютість того чоловіка. Він копнув з цїлоі сили тяжким своїм чоботом мале бідне песя так, що оно страшно запищало і полетїло під софу, звідки, сковикаючи, вилїзло на трох ніжках, а четверту волочило за собою.

— Лютий чоловічиско! — сказала Кеті, і взяла песятко на руки, та стала єго гладити, і з гніву аж розплакала ся.

Єі благородна душа так була роздразнена тим підлим вчинком, що була би таки кинула ся на того, що сватав ся до неі, як би він був ще в комнатї.

— Бідна моя маленька Лєді! То поправдї він так мене хотів копнути, моя ти любенька. Нїчого, моя Лєдочко, він ще не забув на мене, і тепер настануть знову щасливі днї. Я то знаю, я то знаю!

А песятько заскавуліло, як би їй потакувало, та лизало свою паню по руцї, мов би споглядало в будучність свого песього житя, і видїло там красші днї перед собою.

Езра Джірдльстон вернув як скажений назад до бібліотеки і розповів свому батькови

зрабоване по бурских фермах і селах, добро спокійних мешканців, женщин і дітий, бо Анґлійці ідуть село від села, палять все що лиш де є і рабують, полишаючи обрабованих Бурів на волю Божу. Против такого дикого зьвірства протестували деякі посли в анґлійскім парляменті, але їх закричали шовіністи, сторонники Чемберлєна.

Новинки.

Львів дня 16-го марта 1901.

— **Впреосьв. Мидрополит Андрей Шептицкий** виїзджає дня 30 с. м. до Бережан. По дорозї відвідає ґімназию в Золочеві. В Бережанах буде читати ученикам страстні екзорти, а ві второк 2-го цьвітня від'їде до Краснопущі і там відбудуть ся під єго проводом реколекциї для духовеньства бережаньского деканата. В реколекциях можуть брати участь також сьвященики з других сусїдних деканатів. (Зголошеня вчасно, приймає о. Ломницкий, ігумен монастиря в Краснопущи, п. Поморяни).

— **Дирекция почт** оповіщує: З днем 20-го марта с. р. буде на ново отворений часово знесений ц. к. уряд почтовий в Соколївцї коло Косова (повіта косівского) в тих самих услівях, що давнїйше. За-для того придїляє ся місцевости Яворів і Річку знов до округа доручень ц. к. уряду почтового в Соколївцї.

— **З Яворова пишуть:** Проґрама Шевченківских вечерниць, які відбудуть ся дня 7 с. м. буде слїдуюча: 1. Воробкевич: „Серенада з народних пісень“ орхестра. 2. Воробкевич: „До зорі“, хор. 3. Т. Шевченко: „Посланіє“, деклямация. 4. Отто: „На погіднім небі“, хор. 5. Юнгман: „Туга за родиною“, орхестра. — II. 6. Колесса: „Козаки“, хор. 7. Вахнянин: „Помарніла наша доля“, сольо. 8. Тимольский: „Рука в руку“, орхестра. 9 Промова. 10. Образ з живих осіб, і Нижанковский: „Ще не вмерла Україна“, хор в супроводї орхестри. — Початок о год. $7\frac{1}{2}$. — Цїни місць: Першорядні крісла 2. К., другорядні 1 К. 50 сот., трегорядні 1 К., стояче місце 30 сот., для молодїжи 20 сот.

— **Полишені у ваґонах річи.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: Лучають ся численні случаї, що по пакунки ручні полишені подорожними у возах, а зарядом зелїзничим в переховок забрані, нїхто не зголошує ся, — в наслїдок чого такі річи по упливі приписаного речинця продає ся в дорозї лїцитациї з очевидною шкодою властителя. Публика моглаби легко устерегти ся перед такою шкодою, наколи би, вибираючись в дорогу, заосмотрила кождий предмет, котрий бере з собою до вагона, точною адресою, виписаною на тектуровій табличцї, привязаній до дотичного предмету. На случай найденя такого пакунку у вагонї, відсилано би єго властителеви під поданою адресою. Близші поясненя в тій справі заміщені в оповіщенях, находячих ся у всїх стациях зелїзничих.

— **Кровавий дощ.** З ріжних сторін Европи, именно же з полудневої Італїї, з країв Альпейских а навіть з Берлина і сторін положених над Балтийским морем, доносять, що там сими днями більше меньше межи 9 а 12 марта падав кровавий дощ, з'явище досить рідке, котре у забобонних людий, як звичайно, викликує великий переполох. Найбільше страху наробив той дощ в Неаполи і полудневій Італїї. По лютій зимі, яка ще була під конець тамтого місяця, настала нараз в цїлій полудневій Італїї дня 10 така спека, що люди дихати не могли і великий страх пішов по них, коли рівночасно повіяв страшенний вихор. Небо засунуло ся сїрими хмарами, а людем здавало ся, що вже настає конець сьвіта. Около полудня небо пожовкло, ба, стало оранжеве, а місцями навіть червоне як кров. В Палермі з темночервоного неба пустив ся кровавий дощ; каплї, які спадали, лишали по собі слїди як би скипілої крови. Найбільше переполоху викликало се з'явище в Неаполи, бо люди були переконані, що лагодить ся якась катастрофа. Коли же ще упав кровавий дощ, хто лиш міг, біг до якої церкви і молив ся або відмавляв молитви дома та лагодив ся на смерть. Всім пригадали ся страшні часи, в котрих щезло місто Помпеї під лявою Везувія. Але день а відтак і ніч минули щасливо і люди успокоїли ся. Отже що показало ся? То горячий вітер на Сагарі, знаний в Єгиптї під назвою „самум“, звіяв цїлі хмари червоного піску та поніс єго воздухами аж далеко поза море і понад середину Европу. Ті хмари піску опадали опісля поволи в долину і мішали ся з дощевими хмарами, з котрих відтак падав дощ змішаний з піском. Так упав був і у Львові пісок з дощем, то само було й в Берлинї, в Альпах і у Відни. В декотрих сторонах Італїї лишав дощ жовтаві слїди від жовтого пустинного піску.

— **Пішки зі Станиславова до Львова** зайшов 12-лїтний Кароль Мислїн. Заопікував ся ним агент полїцийний Вайншток і примістив єго в робітни Ант. Кучковского при ул. Вірменьскій.

— **Студентскі збитки.** Університетскі студенти в Гайдельберзї показали під конець першого курсу, що уміють. З кінцем курсу постановили они таки на правду і то добре університет замкнути. Отже головну браму замкнули ланцухами на сїм колодок а у всїх инших дверех позабивали замки воском і кітом. На другий день не міг нїхто добути ся анї з університету анї до університету. Треба було закликати кількох слюсарів і ті мучили ся доброго пів дня, заким змогли всї замки поотвирати.

— **Тверда голова.** В Будапештї на редутї стрілив до себе 21-лїтний послугач Емеріх Федьвереш чотири рази з револьвера в голову і ані одна куля не вдїяла єму нїчого: всї кулї лиш розплескали ся об тверду кість і застрягли під шкірою.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Як піднести запустїле і задовжене господарство? У відповіди на се питанє насуває ся зараз друге: Чи той господар, що сам запустив і задовжив своє господарство, може єго піднести? — Може, але дуже трудно, і в такім случаю мусить він зачинати насамперед сам від себе. Він мусить старати ся змінити не лиш цїлий свій спосіб житя, але й свою натуру, а що се дуже трудно, в деяких случаях майже й неможливо, то й дуже мала або таки й нїяка надія, щоби

сердитими словами, що стало ся. Що відтак було межи ними обома, о тім нїхто нїколи не довідав ся. Служба, котра здогадувала ся, що щось стало ся, пригадувала собі опісля, що чула з початку голосні слова докору і нарікання на батька, якими син відзивав ся своїм грубим голосом, як і охриплий, фістуловий голос батька. Відтак голоси так були притихли, як би в комнатї таки вже нїхто не відзивав ся, а бодай нїхто, що стояв в сїнех не міг і словечка зрозуміти. Наконець молодший спільник вибрав ся до Сіті. Від того дня видко було по батькови і синї, що в них наставала якась зміна, така незначна зміна, що ледви можна би єї описати, але все-таки така, що лишала на обох слїди по собі. Не така може, що сїре як у вовка лице старого, ще більше посїріло і що єго очи ще лютїйше споглядали, або що жорстокі і зарозумілі черти Езри набрали ще понурїйшого виразу, але така, що на чолї обох видна була якась темна тїнь невиразного рода, як у людий, що носять ся з гадками, при котрих не добре задержувати ся.

Підчас тої довгої години оставала ся Кеті в комнатї до снїданя і пестила своє побите лиця, а по єї голові снували ся її важні гадки. Она так була тепер о тім переконана, що Том остав ся її вірним, як колиб почула то увіренє з єго власних уст. Але все ще було богато такого, чого годї було собі пояснити, — богато, чого не можна було збагнути. Якесь непевне прочуте тої підлоти, яка єї окружала, пригнобило єї було дуже і важно прибило. Якого збитка могли оба ті мужчини придумати, щоби єго так довго держати здалека від неї? Чи і єму якогось тумана пустили, або чи він може став ся жертвою якоїсь змови? Але що би й не стало ся, то на всякий случай було то дїлом єї опікуна. Перший раз зачала она пізнавати характер старого Джірдльстона після єго правдивої вартости і неби що її казало, що той на око лагідний купець ще страшнїйший як єго брутальний син.

То не могло причинити ся до єї успокоєня, що він з'явив ся. З заложеними з заду руками, з похиленою на перед головою споглядав він на ню дуже злістними очима.

— Добре зробила! — сказав він і усьміхнув ся гірко. — Добре зробила! Сего дня, панно Герстон, зробили Ви свою повинність і відвдячили ся за свого батька старому приятелеви за всю єго опіку, якою він Вас окружав.

— Моїм одиноким бажанем єсть вступити ся Вам з Вашої хати — відозвала ся Кеті а єї темно синї очи аж заблисли від гніву. — З Вас лютий, безбожний, лицемірний старий чоловік. Ви мене обманули що до пана Дінсдаля. Я то пізнала по лици Вашого сина, а тепер виджу по Вашім. Як Ви то могли зробити — ох! як Ви могли мати серце до того?

Той несподїваний вибух жіночого гніву у єго здержаливої і слухняної вихованки зробив досить велике враженє на Джона Джірдльстона. — Богу відомо — сказав він — що я тут провинив. Але я не занедбав при тім твоєї особи. Я не без вини. Таже й справедливий чоловік може колись щось зле зробити. Коли же я старав ся відвести тебе від тих нерозумних омизів, то я робив то длятого, що видів, що то не доведе тебе до нїчого доброго.

— Ви говорили неправду, щоби відвести мене від того одинокого чоловіка, котрого я люблю. Ви і Ваш ненавистний син змовили ся на мене, щоби зруйнувати моє щастє, щоби вирвати менї моє серце. Що Ви єму наговорили, щоби єго держати здалека від мене? А я побачу ся з ним і довідаю ся правди.

Лице Кеті було неприродно спокійне і як би задеревіле, коли єї опікун подивив ся на ню мов би скажений.

— Тихо! — крикнув старий чоловік охриплим голосом. — Ти забуваєш на своє становище в сїм домі. Занадто спускаєш ся на мою доброту. Що до тих безглуздих молодечих мрій, то вибий їх собі із голови. Я ще твій опікун і було би зле, як би я позволив тобі видїти ся знову з тим чоловіком. Ще нинї по полудни поїдеш зі мною до Гемшір.

— До Гемшір?

— А так. Я там наймив малу посїлість і там поїдемо на кілька місяців на зиму. Вернеш звідтам аж тогди, коли рішиш ся позабути на ті романтичні ідеї — не скорше.

— То й нїколи не верну — сказала Кеті і зітхнула.

— То буде лиш від тебе зависїти. Там бодай устережуть тебе, щоби ти не сходила ся з хитрими людьми. Коли станеш повнолїтна, то можеш собі робити, що хочеш. Але аж до того часу вимагає від мене моя совість і дозваляє закон, щоби я старав ся всїма силами охоронити тебе від наслїдків твоєї власної дурноти. О четвертій годинї поїдемо з двірця зелїзничого Ватерлю. Джірдльстон обернув ся до дверий і вийшов.

Коли Кеті лишила ся сама, зробило ся її дуже важко на серци, як собі подумала, що єї чекає. Она знала, що єї опікун має власть виконати свій плян і що нема нїякої ради против єго рішеня.

Щож могла Кеті зробити? Не мала на сьвітї нїякого приятеля, до котрого моглаби була звернути ся о раду і поміч. Зразу думала о тім, щоби втечи до Дінсдалів в Кенсінґтонї і просити їх, щоби змилували ся над нею. Лиш через Тому не хотїла того зробити. В серци она зовсїм не складала нїякої вини на него, але все-таки мусїлоби було богато виясняти ся, заким би они були для себе такими, якими були давнїйше. Могла була написати до панї Дінсдаль, але єї опікун не сказав їй в котрі сторони до Гемшір они поїдуть. Наконець постановила собі, що лїпше буде зачекати і написати аж тогди, коли стануть на місци. А поки що пішла зажурена до своєї комнати і стала пакувати ся, при чім помагала їй червонолиця дївчина Ребека.

О пів до третої заїхав каб перед двері і з него висїв старий купець. Куфри зложено в горі на возї а паннї Кеті сказано лиш корот-

такий господар піднїс своє господарство. Тим то й поясняє ся, длячого дуже богато з наших поменших господарів не можуть видобути ся з біди. Кажуть: нема гроший, нема дешевого кредиту. Ба, з грішми то не штука! З грішми можна чуда доказати. Але штука дати собі ради без гроший, та ще й гроший доробити ся. Такої штуки певно не докаже той, хто пє і робить довги на то, щоби пити; не докаже єї також і той, хто лїнивий до роботи, хто не уміє робити, не має охоти до господарства, не уміє кинути ся і в кождім случаю дати собі раду. Того рода господарі мусять підупасти, і хиба лиш тогди піднесуть своє господарство, коли передовсїм попрацюють самі над собою і змінять бодай троху свій спосіб житя і свою натуру. До піднесеня запустїлого і задовженого господарства без гроший треба передовсїм: щоби господар мав сильну волю і охоту до господарства і взагалї до роботи, бо там, де нема гроший, треба намагати роботою. Робота, то також гроші та ще й великі. Дальше треба отвертої і розумної голови, треба чоловіка меткого і підприємчивого; треба честного і твердого характеру; треба витревалости, котра би не дала ся відстрашити нїякими неудачами, трудностями і перешкодами; треба розумної ощадности, котра би уміла не лиш щадити готовий гріш, але й час та свою робочу силу; треба видїти ясно свою цїль перед очима і стреміти до неї; треба приступати до роботи з добре наперед обдуманим пляном; треба уміти добре зі всїм рахувати ся. Всї ті прикмети мусить конче мати той господар, що хоче піднести своє господарство. Щоби же позбути ся довгів — перша річ: не робити нових а сплачувати старі А щоби можна сплачувати давні, треба завести як найбільшу, але розумну ощадність, обмежити ся як найбільше що до видатків на власну особу, і брати ся до інтензивної господарки, значить ся підносити родячу силу ґрунту і вартість всїляких добутків господарських та намагати роботою там, де не можна грішми. Щоби завести у себе інтензивну господарку, треба передовсїм очистити поле зі всяких бурянів і каміня. То чей може зробити кождий господар. Поправити ґрунт можна глубшою оркою і лїпшим гноєнем. Дальше треба конче завести розумну зміну плодів, а поменші господарі повинні конче сїяти більше конюшини і пашї, щоби могли держати більше штук худоби. З сего послїдного єсть двояка користь: раз можна мати більше обірника до поправи ґрунту а відтак і збільшає ся дохід з худоби. Але при годівли худоби треба на то уважати, щоби розвести собі расову худобу через закупно расових телят, а відтак, щоби обчислити ся добре, кілько штук можна держати, щоби опісля не переплачувати пашї. Хто має сїножать, повинен робити компост до єї навоженя. На то не треба гроший, лиш трохи роботи, котра в двоє виплатить ся.

— Раннї бараболї як звістно добре платять ся і длятого повинен кождий господар старати ся о то, щоби вже в перших днях червня мати бараболї на продаж. Щоби же мати раннї бараболї, треба так робити. Вже в осени треба приготовити ґрунт під бараболї, вибрати такий, що положений до сонця і заслонений від північних вітрів. При кінци лютого або з початком марта вибирає ся великі бараболї, іменно же з такого рода, котрі борзо дозрівають. Потрібну скількість бараболь укладає ся в теплім місци одною верствою. Так уложені бараболї зачнуть пускати кільцї і держимо їх аж до часу, коли они мають бути саджені. Коли би зачали дуже морщити ся, треба їх покропити лїтною водою. Коли весна буває вчасна, то так приготовлені бараболї садить ся вже в половині цьвітня осторожно, щоби не поломити кільців а садить ся їх так глубоко, щоби земля їх покривала. Звичайно садить ся по дві бараболї на одну купку. Коли би можна сподївати ся приморозків, то бараболю, котра вже зійшла, прикриває ся соломою або обсипує ся землею.

Всячина господарска.

— Як з непотрібної річи можна зробити потрібну, скоро лиш чоловік має трохи зручности в руках і трохи змислу краси в голові. Хтось має н. пр. якусь подовгасту нездалу єму до нїчого скринку. Возьми єї і обгибльуй або дай обгиблювати столяреви; він тобі то зробить за 10 кр.; купи сталеві завіски (пара може 6 або 8 кр. а зі шрубками 10 кр.) і пришрубуй дверцї до неї; постав скринку сторцом і при помочи столяря або й сам вбий в горішне дно в рогах чотири стовпчики а на них дощинку так широку або трохи ширшу як дно на котрім стоять стовпчики — а будеш мати шафочку зі столичком на ніч коло постелї. Хто би ще умів таку шафочку помалювати і зробив би собі в нїй полички мав би навіть хороший меблик з нездалої єму давнїйше до нїчого скринки. — Або ось призбирало ся 9 або 12 коробок зі сїрників: можна зробити гарну забавочку для дитини, що три або чотири коробки поскладати разом одні на других і зліпити каруком; з трох боків і зверха облїпити картоном або грубим папером і буде шафка з шуфлядками; треба лиш до шуфлядок поприправляти кілочки (з сїрничків до витяганя).

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові 15 марта: Пшениця 7·50 до 7·75; жито 6·50 до 6·75; овес 6·50 до 6·75; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·40 до 6·70; ріпак 10·25 до 10·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·25 до 12·—; вика 7·50 до 8·50; бобик 6·— до 6·25; гречка 7·— до 7·25; кукурудза нова 5·75 до 6·10; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 35·— до 75·—; конюшина шведска 50·— до 90·—; тимотка 20·— до 26·—.

— **Ціна яєць, масла і сира** у Відни 12-го марта: Привезено 250.000 штук яєць і около 1500 кільо масла. Плачено яйця: пріма 35 до 38 штук, секунда 37 до 38, яйця з вапна — до — штук по 2 К. — Найлїпше масло столове 2 К. 40 с. до 2 К. 80 с.; сільске масло 2·10 К. до 2 К. 30 с.; звичайне торгове масло 1 К. 90 с. до 2 К. 10 с. — Сьвіжий сир 44 с. до 56 с. за кільо.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Прага 16 марта. Партия ческих соціялїстів національних видала маніфест до ческого народу, в котрім поборює політику Молодочехів і закидає їм, що не добро ческого народу, лише свої личні користи мають на цїли.

Блюмфонтен 16 марта. Девет заявив своїм підвластним, що з анґлїйскими властями не ведуть ся нїякі переговори.

Петербург 16 марта. Ранений студентом Карповичем міністер просьвіти Боголєпов помер нинї в ночи.

Відень 16 марта. Цїсар приїхав сюди вчера вечером з Вальзе.

Льондон 16 марта. Тутешні часописи доносять, що між Ботою а Кіченерем ведуть ся дальше переговори і на случай колиб они покінчили ся буде уділена загальна амнестия, котра обійме також Девета і Штайна.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

ко, щоби всїла до кабу. Джірдльстон сїв собі коло неї і дав візникови знак, щоби їхав. Коли їхали почерез площу, Кеті оглянула ся ще раз за великим понурим будинком, в котрім прожила три послїдні роки свого житя. Колиб она була знала, що єї чекає, то була би може уважала той понурий, меляхолїйний старий дім за безпечну кріпость.

Того самого вечера їхав ще й другий каб почерез Еклезіон-Сквер, каб, в котрім сидїв молодий мужчина з блїдим лицем і неспокоєм в єго чертах та виглядав заєдно і нетерпеливо через вікно, як би хотів побачити, чи вже доїзджає до своєї цїли. Ще треба було досить далеко їхати до ч. 69, а він вже відчинив був дверцї і станув на ступани. В тій же хвили, коли віз станув, він зіскочив і задзвонив з цїлої сили у великий мосяжний дзвінок, який знаходив ся з боку коло тяжких дверий дому.

— Чи пан Джірдльстон дома? — спитав він, коли Ребека показала ся в дверех.

— Нема, мій пане.

— А панна Герстон єсть? — спитав він неспокійно.

— Нема, мій пане. Поїхали обоє.

— Поїхали!?

— Так єсть. На село, мій пане. А пан Езра також.

— А коли-ж вернуть? — спитав він і аж задеревів зі страху.

— Они взагалї не вернуть.

— Не може бути! — крикнув Том з розпуки. — Кудиж поїхали?

— Не знаю; не лишили адреси, отже не можу Вам сказати. Добра ніч, мій пане.

Ребека замкнула двері і засьміяла ся злобно з перепудженого погляду гостя. Она знала дуже добре о що ходить, а що вже від давна дивила ся задрістно на свою молоду паню, то й рада була з того, що не складало ся так, як того єї пан собі бажала.

Тома Дінедаль постояв на порозі і водив блудними очима довкола серед темної ночи. Від страху покрутило ся єму зовсїм в голові. Що то за нова підлота показала ся тут? Чи то було потверджене того, що говорив Німець, чи заперечене? Студений піт виступив єму на чоло, коли погадав собі, що то може так бути. — Мушу їх відшукати — подумав він собі заломивши руки і з важким серцем пустив ся улицями Льондону, де ще був великий рух.

30.

Ребека, молода в самім розцьвітї покоївка, стояла ще поза дверми і з усьміхом на лици слухала, як відходив молодий Дінедаль, коли ухо єї зачуло инші, скорійші кроки, що ішли в противну сторону. Усьміх щез, коли она їх зачула, а черти єї лиця прибрали якийсь дивний вираз, о котрім трудно було сказати, чи в нїм переважає радість чи обава. Потерла ся рукою по лици, пригладила собі скорим, нервовим рухом волосє на голові і рівночасно глипнула на свою білу як сніг запаску і на стяжки при нїй для окраси. Все одно, який в тім був намір, досить, що она не мала на стілько часу, щоби добре поправити на собі тоалєту, бо вже обернув ся ключ в дверех і до сїний увійшов Езра Джірдльстон. Коли він в темряві — бо ґаз горів лиш слабою поломінию — побачив єї, то аж крикнув зі страху і поступив ся взад майже до дверий.

— Будьте спокійні, пане Езро — шепнула она — то я.

— Лихо би тебе взяло? — крикнув Езра сердито. — Чого ти тут вистоюєш? Ти не мало мене перепудила.

— Та я о тім і не думала. Як-раз хтось добував ся до дверий. Таже Ви нераз вертали до дому і застали мене тут в сїнех, а не перепудили ся.

— Так, дївча — відповів Езра — але мої нерви в послїдних часах трохи потерпіли. Я нинї цїлий день був як не свій. Ось диви ся, як менї дрожить моя рука.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).